

อาทิตยที่ 18 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 14:13-21

¹³เมื่อพระเยซูเจ้าทรงทราบข่าวนี้ ได้เสด็จออกจากที่นั่น ลงเรือไปยังที่สงัดตามลำพัง เมื่อประชาชนรู้ว่าก็เดินเท้าจากเมืองต่าง ๆ มาเฝ้าพระองค์ ¹⁴เมื่อเสด็จขึ้นจากเรือ ทรงเห็นประชาชนมากมายก็ทรงสงสาร และทรงรักษาผู้เจ็บป่วยให้หายจากโรค ¹⁵เมื่อถึงเวลาเย็น บรรดาศิษย์เข้ามาทูลพระองค์ว่า “สถานที่นี้เป็นที่เปลี่ยว และเป็นเวลาเย็นมากแล้ว ขอพระองค์ทรงอนุญาตให้ประชาชนไปตามหมู่บ้านเพื่อซื้ออาหารเถิด” ¹⁶พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ ท่านทั้งหลายจงหาอาหารให้เขากินเถิด” ¹⁷เขาทูลตอบว่า “ที่นี่เรามีขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น” ¹⁸พระองค์จึงตรัสว่า “เอามาให้เราที่นี่เถิด” ¹⁹พระองค์ทรงสั่งให้ประชาชนนั่งลงบนพื้นหญ้า ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวขึ้นมา ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นมองท้องฟ้า ทรงกล่าวถวายพระพร ทรงบิขนมปังส่งให้บรรดาศิษย์ไปแจกแก่ประชาชน ²⁰ทุกคนได้กินจนอิ่ม แล้วยังเก็บเศษที่เหลือได้ถึงสิบสองกระบุง ²¹จำนวนคนที่กินมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก

หลังจากยอห์นผู้ทำพิธีล้างถูกกษัตริย์เฮโรดสั่งตัดศีรษะ “บรรดาศิษย์ของยอห์นได้มารับศพไปฝัง แล้วแจ้งข่าวให้พระเยซูเจ้าทรงทราบ” (มธ 14:12) ซึ่งนอกจากจะทำให้พระองค์เสียพระทัยกับการจากไปของยอห์นแล้ว ยังทำให้พระองค์อดหัวนพระทัยในชะตากรรมทำนองเดียวกันที่กำลังรอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้าไม่ได้

การหลบจากประชาชนไปหาที่สงัดตามลำพังเพื่อพักกาย พักใจ และเพื่อวอนขอความช่วยเหลือและพลังจากพระบิดาเจ้า จึงเป็นสิ่งที่พระองค์ปรารถนาอย่างยิ่ง !

แต่การจะแสวงหาที่สงัดในแคว้นกาลิลีสำหรับบุคคลผู้มีชื่อเสียงอย่างพระองค์คงไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะโยเซฟุส นักประวัติศาสตร์ชาวยิว บันทึกไว้ว่าด้วยขนาดเพียง 80 กิโลเมตรจากเหนือจดใต้และ 40 กิโลเมตรจากตะวันออกลงจดตะวันตก กาลิลีสมัยพระเยซูเจ้าประกอบไปด้วยเมืองและหมู่บ้านมากถึง 204 แห่ง แต่ละแห่งมีพลเมืองไม่น้อยกว่า 15,000 คน รวมแล้วจึงมีประชากรหนาแน่นมากกว่าสามล้านคน

หากต้องการอยู่ตามลำพังจึงเหลือเพียงหนทางเดียว นั่นคือ ลงเรือข้ามทะเลสาบกาลิลีไปอีกฟากหนึ่งซึ่งมีประชากรเบาบางกว่ากันมาก

แต่เมื่อเสด็จลงเรือประชาชนก็คาดเดาได้ทันทีว่าพระองค์กำลังไปที่ใด พวกเขาจึงเร่งรีบเดินเลียบไปตามชายฝั่งทะเลสาบด้านเหนือเพื่อดักเรือเฝ้าพระองค์ (มธ 14:13)

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเสด็จขึ้นจากเรือ พระองค์จึงทรงพบเห็นประชาชนมากมาย กระนั้นก็ตาม พระองค์ “ทรงสงสารและทรงรักษาผู้เจ็บป่วยให้หายจากโรค” (มธ 14:14) ครั้นตกเย็นยังทรงตรัสสั่งบรรดาศิษย์ว่า “ท่านทั้งหลายจงหาอาหารให้เขากินเถิด” (มธ 14:16)

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เผยแสดงความจริงหลายประการเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า

1. พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร

ทั้ง ๆ ที่เสด็จมาเพื่อแสวงหาความสงบตามลำพัง แต่เมื่อขึ้นจากเรือ พระองค์กลับพบประชาชนมากมายเฝ้ารออยู่

พระองค์จะทรงปฏิเสธพวกเขาก็ได้ พวกเขามีสิทธิอะไรมาก้าวล่วงความเป็นส่วนตัวของพระองค์ด้วยการเรียกร้องขอความช่วยเหลือแบบไม่รู้จักจบสิ้นเช่นนี้ พระองค์ไม่มีสิทธิพักผ่อนหรือมีเวลาส่วนตัวบ้างเลยหรือ ?

กระนั้นก็ตาม แทนที่จะรู้สึกว่าคุณกวนใจ พระองค์กลับ “ทรงสงสาร และทรงรักษาผู้เจ็บป่วยให้หายจากโรค” (มธ 14:14)

“สงสาร” ตรงกับคำกริยากรีก “สปรากค์นี่ซอมาย” (spagchnizomai) อันมีรากศัพท์เดียวกันกับคำนาม “สปรากค์นา” (spagchna) ซึ่งหมายถึง “ดับไตใส่ฟุง”

“สปรากค์นี่ซอมาย” จึงหมายถึงความรู้สึกเมตตาสงสารที่ถูกขับเค็ลื่อนออกมาจากส่วนลึกที่สุด นั่นคือดับไตใส่ฟุงซึ่งอยู่ลึกกว่าหัวใจของเรามนุษย์เสียอีก

เท่ากับว่านอกจากจะไม่ทรงโกรธหรือรำคาญใจแล้ว พระองค์ยังทรงสงสารพวกเขาอย่างสุดซึ้งอีกด้วย

พระองค์ทรงทำให้ประชาชนได้ประจักษ์ว่า “พระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ทุกคน” !!!

เช่นเดียวกัน หากจะประกาศข่าวดีของพระองค์ เราจำต้องให้ “เวลา” แก่ทุกคน หากเราแสดงอาการเหนื่อยล้า หมดความอดทน เร่งรีบ หรือทำราวกับถึงเวลารับประทานอาหารแล้ว กลุ่มเป้าหมายของเราจะทยอยหายไป และจะไม่มีวันหวนกลับมาอีก

ดังนั้น เราจะประกาศข่าวดีโดยที่ตาข้างหนึ่งจับจ้องอยู่ที่นาฬิกาไม่ได้ !

และที่ร้ายไปกว่านาฬิกาก็คือความเป็นคนเจ้ายศ เจ้าอย่าง และเจ้าระเบียบซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายยิ่งใหญ่กว่าอีก

อิสวาร์ จันดาร์ วิทยัสกกะ บัณฑิตชาวอินเดียผู้ก่อตั้งวิทยาลัยฮินดูในกัลกัตตา เป็นนักปฏิรูปสังคม นักเขียนและนักการศึกษาผู้มีชื่อเสียงของอินเดีย ท่านได้รับมอบหมายจากชาวฮินดูในเมืองกัลกัตตาให้มาสร้างความสัมพันธ์กับชาวคริสต์ แต่ต้องผิดหวังกลับไปเพราะพระสังฆราชไม่ยินยอมให้พบเว้นแต่จะได้นัดหมายไว้ล่วงหน้า ท่านจึงรวบรวมชาวฮินดูเพื่อต่อต้านพระศาสนจักรนับแต่นั้นมา

หาไม่แล้ว คริสตศาสนาคงได้งอกงามในเบงกอลมากกว่านี้สักเพียงใด !

2. พระองค์ทรงกตัญญูรู้คุณ

หลังจากรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวจากศิษย์แล้ว พระองค์ “ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นมองท้องฟ้า ทรงกล่าวถวายพระพร” (มธ 14:19)

คำถวายพระพรที่พระองค์และชาวยิวทุกคนควรใช้ก่อนรับประทานอาหารคือ “ขอถวายพระพรแด่พระยะโฮวาห์ พระเจ้าของเราและกษัตริย์แห่งสากลจักรวาล พระองค์ทรงประทานขนมปังจากผืนแผ่นดิน”

ซึ่งบ่งบอกว่า “ขนมปัง ปลา และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงนำมามอบแก่มนุษย์ล้วนเป็นของประทานจากพระเจ้า”

แม้แต่พระเยซูเจ้ายังทรงขอบพระคุณพระเจ้าด้วยความกตัญญูรู้คุณ แต่หน้าเสียดายที่ล้าพียงความกตัญญูรู้คุณต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองเราก็มีน้อยมากอยู่แล้ว แต่ความกตัญญูรู้คุณต่อพระเจ้าเรายังมีน้อยกว่าอีก !

3. พระองค์ทรงต้องการเราทุกคน

หลังจากกล่าวถวายพระพรแล้ว “พระองค์ทรงบีขนมปังส่งให้บรรดาศิษย์ไปแจกแก่ประชาชน” (มธ 14:19)

เท่ากับว่าบรรดาศิษย์มีบทบาทสำคัญในงานของพระเยซูเจ้า เพราะพระองค์ทรงแจกจ่ายขนมปังโดยผ่านทาง “มือ” ของพวกเขา

เป็นความจริงที่บรรดาศิษย์ไม่อาจทำอะไรได้หากปราศจากพระเยซูเจ้า แต่ในเวลาเดียวกันพระองค์ก็ไม่อาจทำอะไรได้หากปราศจากบรรดาศิษย์

ทุกวันนี้พระองค์ยังทรงต้องการ “**ศิษย์อย่างเรา**” ให้ร่วมมือกับพระองค์ดั้งเดิม ใครล่ะจะอบรมสั่งสอนเด็ก ๆ หรือจะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ขัดสนหากไม่ใช่ “เรา” ?

พระองค์ทรงต้องการ คนที่พระองค์สามารถมอบความจริงและความรักให้ เพื่อนำไปมอบแก่ผู้อื่นต่อไป

ทำไมคน ๆ นั้นจะเป็นเราไม่ได้ ?

อย่าวิตกกังวลว่าผู้ที่รอคอยความจริงและความรักจากเรามีอยู่มากมาย ล้าพียงเราคนเดียวจะไปทำอะไรได้

ลืมไปแล้วหรือว่าบรรดาศิษย์เคยทูลพระองค์ว่า “ที่นี่เรามีขนมปังเพียงห้าก้อน กับปลาสองตัวเท่านั้น” จะพอเลี้ยง “ผู้ชายประมาณห้าพันคน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก” ได้ละหรือ ? (มธ 14:17, 21)

แต่อาศัยสิ่งของเล็กน้อยที่พวกเขานำมามอบแด่พระองค์นี้เอง พระองค์ทรงทำให้เกิดอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่

ทั้งหมดนี้บ่งบอกว่าพระองค์มิได้ทรงเรียกร้องความยิ่งใหญ่แก่จากมากมายจากเรา ขอเพียงเรามอบสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มีแด่พระองค์ พระองค์ก็สามารถทำกิจการใหญ่หลวงผ่านทางเราได้แล้ว

4. พระองค์ไม่ทรงฟุ่มเฟือย

เมื่อ “ทุกคนได้กินจนอิ่มแล้วยังเก็บเศษที่เหลือได้ถึงสิบสองกระบุง” (มธ 14:20)

สำหรับพระเยซูเจ้าแล้ว ต้องไม่มีการทิ้งขว้างให้เสียของเด็ดขาดเพราะแม้พระเจ้าจะทรงประทานทุกสิ่งแก่เราด้วยพระทัยกว้างขวาง แต่การฟุ่มเฟือยโดยเปล่าประโยชน์เป็นสิ่งที่ผิดเสมอ

ความใจกว้างของพระเจ้าจึงต้องควบคู่ไปกับการใช้อย่างชาญฉลาดของมนุษย์ !

พระเยซูเจ้าทรงทำอัศจรรย์อย่างไร

หลักการที่เราทุกคนควรยึดถือเมื่อศึกษาอัศจรรย์ของพระเยซูเจ้าก็คือ *อัศจรรย์ไม่ใช่สิ่งที่ “ได้เกิดขึ้น” เพียงครั้งหนึ่งในอดีต แต่เป็นสิ่งที่ “เกิดขึ้น” ทุกเมื่อเชื่อกัน เพราะอัศจรรย์คือการเผยแสดงอำนาจแห่งความรักของพระเจ้าชั่วนิรันดร์*

เกี่ยวกับการเลี้ยงอาหารประชาชนจำนวนมาก มีความเป็นไปได้ 3 แนวทางคือ

1. *เป็นการทวีขมปังและปลา* แนวทางนี้เป็นความเชื่อที่ง่ายแต่อธิบายให้เข้าใจได้ยาก อีกทั้งเป็นการจำกัดให้การทวีขมปังและปลาเป็นอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวเมื่อสองพันปีก่อนและยังไม่เคยเกิดขึ้นอีกจนถึงปัจจุบัน
2. *เป็นศีลศักดิ์สิทธิ์* แนวทางนี้ถือว่าประชาชนได้รับขมปังหรือปลาเพียงชิ้นเล็ก ๆ ที่เป็นเสมือนอาหารฝ่ายวิญญาณจากพระเยซูเจ้าและทำให้พวกเขามีพลังเดินทางกลับบ้าน เหตุการณ์เดียวกันนี้เกิดขึ้นทุกครั้งที่เราร่วมพิธีบูชามิสซาและรับศีลมหาสนิท
3. *เป็นการแบ่งปัน* แนวทางนี้มองว่าด้านหนึ่งเป็นเหตุการณ์ตามธรรมชาติ แต่อีกด้านหนึ่งก็เป็นอัศจรรย์จริง ๆ และมีคุณค่าอย่างยิ่ง

ตามแนวทางนี้ สันนิษฐานว่าเป็นไปไม่ได้ที่ประชาชนจะเดินทางไกลจากเมืองต่าง ๆ (มธ 14:13) โดยไม่มีอาหารติดตัวมาด้วย แต่สาเหตุที่ทำให้พวกเขาหิวคือ *“ความเห็นแก่ตัว”* ไม่ยอมนำอาหารออกมากิน เกรงว่าจะต้องแบ่งปันแก่ผู้อื่นจนเหลือไม่พอสำหรับตนเอง

ต่อเมื่อพระเยซูเจ้าทรงนำอาหารที่พระองค์และบรรดาศิษย์นำติดตัวมา ออกมาแบ่งปันแก่ผู้อื่นนั้นแหละ พวกเขาจึงเริ่มแบ่งปันกันจนทุกคนอิ่มหนำและมีอาหารเหลืออีกด้วย

หากแนวทางนี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นจริง อัศจรรย์นี้ก็ไม่ใช่ว่าการทวีขมปังและปลา แต่เป็นการเปลี่ยนมนุษย์ที่เห็นแก่ตัวให้เป็นมนุษย์ที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

เป็นอัศจรรย์แห่งการเกิดขึ้นของความรักในหัวใจของคนทีตระหนี่ถี่เหนียว !

เหตุว่าเมื่อได้สัมผัสพระเยซูเจ้า ความเห็นแก่ตัวก็กลับกลายเป็นความรัก

ไม่ว่าเราจะเข้าใจอัศจรรย์นี้อย่างไร สิ่งที่แน่นอนที่สุดคือ *“ที่ใดมีพระเยซูเจ้า ที่นั่นมีการพักผ่อนสำหรับผู้เหน็ดเหนื่อยและความอิ่มหนำสำหรับดวงวิญญาณที่หิวกระหาย”*